

عنوان مقاله:

نقش سعدی در نام آوری شیراز

محل انتشار:

فصلنامه شعرپژوهی (بوستان ادب)، دوره 5، شماره 1 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

محمدحسین کرمی - دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

با آنکه نام شیراز به عنوان یکی از شهرهای مهم ایران از سده های گذشته در بسیاری از متون تاریخی و ادبی مختلف آمده است، اما تا پیش از ظهور شیخ اجل سعدی، ترجیح چندانی بر سایر شهرهای ایران ندارد و همانند شهرهایی چون تبریز و طوس و یزد و اصفهان و بخارا است. اما از زمانی که سعدی در قرن هفتم به قدم از شیراز می رود و به سر بازمی گردد و خاک شیراز و آب رکن آباد دست از دامنش بر نمی دارند و خوشی و تفرج نوروز شیراز را در شعر خود یادآور می شود، چشمان شاعران و شعرخوانان تمام قلمرو پهناور زبان فارسی، از کناره های رود سند و فرارود گرفته تا کناره های دریای مدیترانه و سیاه و در حقیقت چشم تمام دنیای اسلامی به سوی شیراز خیره می گردد، بطوری که در این گستره کم تر شاعری توانست شعری بگوید و سعدی و شیراز را در نظر نداشته باشد! از همین روزگار است که نام شیراز مانند یک اصطلاح ادبی وارد حوزه ی شعر می شود و شهر شیراز به عنوان سرزمین شعر و ادب شهره ی آفاق می گردد و آنچه را وابستگی و نسبتی با شیراز داشت مانند شعر سعدی، زیبا، جذاب و چشم نواز جلوه می کند. شهر شیراز زیباتر می شود، مردمانش زیبا و مهمان نواز می شوند، خاک شیراز گل پرور و آب و هوایش هم طراز بهشت می شود و ... و شاعرانی که در شهرهای دیگر زاده اند آرزو می کنند که کاش شیرازی بودند. با این توضیحات جایگاه شیراز را در شعر و ادب فارسی به دو دوره ی شیراز پیش از ظهور سعدی و پس از او تقسیم کرده و با اسناد و شواهد مورد بررسی قرار داده ایم.

کلمات کلیدی:

آوازه ی شیراز، رکنآباد، سعدی، سده ی هفتم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1459216>

